

viset om, at den offentlige Forhandling ikke
 just vil tiltrække nogen stor Tilhørerkreds i
 Almindelighed. I Begyndelsen vil der vel
 komme endeel Tilhørere; vi have jo saaledes
 et Exempel fra Sø- og Handelsretten, hvor
 der i Begyndelsen indfandt sig Tilhørere, men
 senere er Tilhørerpladsen tom, og det vil kun
 være ved enkelte forud omhandlede Sager, at
 der vil findes Tilhørere, saa jeg troer, at den
 Kontrol, man søger imod en Dommers Vil-
 kaarlighed i Offentligheden, kun vil blive til et
 Skin. Dersom en Dommer vil sætte sig ud
 over Offentlighedens Bedømmelse, vil han i
 ethvert Tilfælde kunne være istand til at
 idømme med Urette de i Forslaget Nr. 9 om-
 handlede Straffe, som, naar dette vedtages,
 ville være inappellable. Jeg troer paa Grund
 heraf, og ellers paa Grund af den Maade,
 hvorpaa vore kriminelle Procesbestemmelser om
 Appelfager ere affattede, at det Forslag, der
 gaaer ud paa at give den enkelte Dommer den
 mindste Myndighed, er at foretrække. Men
 dertil maa jeg gjøre opmærksom paa en ganske
 færegen Bestemmelse, der findes i begge Æn-
 dringsforslagene, baade i det under Nr. 7 og
 i det under Nr. 9, og det er, at det Offent-
 lige affjæres Myndighed til at indstævne disse
 inappellable Sager for Høiesteret; altsaa, om
 det end erkjendes fra det Offentliges Side,
 at en Tilkalt er dømt urigtig, saa er dog Ud-
 gangen til Appel nægtet. Dette er imod vor
 nuværende Appellovgivnings Regler; thi efter
 disse kan det Offentlige altid indanke en Sag,
 hvori der idømmes en Straf, der ellers ikke
 er appellabel, for den overordnede Ret, og det
 skeer ikke sjelden, at Amtmændene indstævne
 Overretternes Sager for Høiesteret i saadanne
 Tilfælde, hvor de finde, at de overordnede
 Retters Domme mulig kunne trænge til en
 Rettelse. Dersom det havde været udeladt i
 Ændringsforslaget, at det Offentlige heller ikke
 maatte appellere saadanne Domme, da troer
 jeg, at den strenge Bestemmelse, som findes i
 Forslaget under Nr. 9, vilde have været mindre
 betænkelig. Jeg troer altsaa, at man gjør
 rettest i, for den personlige Sikkerheds Skyld,
 at stemme for det Ændringsforslag, der er
 stillet af de ærede Herrer for Kjøbenhavns

Amts 1ste Valgkreds (Jacobsen) og for Svend-
 borg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen).

Hvad angaaer de Underændringsforslag, som
 jeg har tilladt mig at stille, da er det allerede af en
 foregaaende æret Taler bemærket, at disse tre For-
 slag i Grunden kun ere eet Forslag; men jeg har
 været nødt til at gjentage dem tre Gange,
 fordi der er stillet tre Hovedforslag. Som
 bemærket før af en anden æret Taler, gaaer
 dette Forslag af mig ud paa, at naar en Sag
 ikke skal paadømmes af en enkelt Dommer i
 Kriminal- og Politiretten, saa skal den altid
 paadømmes, saaledes som Paadømmelsen nu
 skeer, af fem Dommere. Denne Bestemmelse
 om fem Dommers Deeltagelse i en Doms
 Afgørelse ved vore kollegiale Retter bør efter
 min Mening ikke forandres nu ved denne sær-
 lige Lov; den har staaet i 50 Aar eller længere,
 og jeg troer ikke, at Noget kan siges, at en
 Pluralitet af fem Dommere i et tvivlsomt
 Retsspørgsmaal er for meget, naar man seer,
 hvor vaklende ellers vor Retspraxis er. Naar
 man undersøger, hvorledes Gangen har været
 i Udviklingen med Hensyn til Paadømmelsen i
 vore kollegiale Retter, vil man finde, at endnu
 for saa Aar tilbage forstærkede man Viborg
 Overret, for at der kunde blive fem Dommere
 til enhver Sag, endogsaa til de mindste Gjelbs-
 sager paa 10 Rd., idet man der forandrede
 den tidligere Bestemmelse, hvorefter i denne
 Overret kun tre Medlemmer deeltog i at paa-
 dømme Sager. Naar man nu beholder en
 Domstol, som har de fornødne Kræfter til at
 paadømme en Sag med fem Dommere, saa
 veed jeg ikke nogen Grund til at skabe en
 ganske egen Art Sager, ved at sige, at de
 offentlige Politifager i Kjøbenhavn, der ikke
 komme for Høiesteret, skulle betragtes som rin-
 gere i Betydning end andre Sager ved den
 samme Ret, ringere i Betydning end private
 Politifager, og ringere i Betydning end kri-
 minelle Sager, som maastee ville blive belagte
 med en mindre Straf, og hvori man meget
 ofte har den Bedkommendes egen Tilstaaelse,
 og som saaledes i mange Tilfælde ville være
 simplere at paadømme end de offentlige Politi-
 fager. Det er ingenlunde saaledes, som det
 forekom mig, at den ærede Rigsdagsmand